

Jakten på det perfekte barn

Tangerudbakken har hatt seeroppslutning på rundt 350.000 personer, og Lars Monsens *Ingen grenser* har oppnådd seertall på nesten en million. Dette er fantastiske programmer som formidler kunnskap om det å leve med funksjonsnedsettelse, og får oss til å reflektere både over eget og andres liv. De bidrar forhåpentligvis til å påvirke holdningene våre når det gjelder oppfatninger om «anderledeshet».

Samtidig ser vi at enkelte foreldre er overdrevent opptatt av «vellykkethet» hos barn de eventuelt skal bære frem. Vi har flere ferske eksempler på at kvinner søker abort i 19–22. uke når det er påvist hareskår hos fosteret, eller kromosomforstyrrelser som stort sett ikke gir andre utslag enn at barnet blir steril og får en litt annen vekstutvikling.

Det er heldigvis selvbestemt abort i Norge. Loven begrenser dette til innen utgangen av 12. svangerskapsuke. Etter dette må det søkes. Det kan være mange gode argumenter for å avbryte et svangerskap, også sent i prosessen. Men det må være mulig å være positiv til abort uten å være ukritisk.

Etter hvert som genteknologi og annen metodikk gir oss flere og flere indikasjoner på potensielle store, men også marginale problemer hos fosteret, dukker det opp utfordringer vi må ta stilling til. Hva regnes som god nok abortgrunn når et barn er planlagt og ønsket, og helse, sosiale forhold og økonomi er tilfredsstillende? At fosteret kan ha multifunksjonshemming? Blir kortvokst? Forblir steril og ikke kan gi oss barnebarn? Får stor nese? Kan få dysleksi? Eller har økt risiko for sosial angst, utvikle allergier eller å bli kjevhendt? Den pågående debatten om sorteringssamfunn handler ikke bare om Down syndrom. Det handler også om alle de andre valgene vi blir stilt overfor, og hvor store krav vi kan stille til barna våre om å være «perfekt» og «vellykket», allerede før de er født.

